

Etterend geheim dat generaties aantast

De dingen die voorbijgaan door Toneelgroep Amsterdam is een voorstelling over diepe kwelling, spijt, passie en familie. Gebaseerd op de roman *Van oude mensen, de dingen die voorbijgaan* van Louis Couperus uit 1905, vertelt de voorstelling over de familie van Ottilie Dercksz (Frieda Pittoors). Zestig jaar geleden pleegde zij met Emile Takma (Gijs Scholten van Aschat), waarmee zij een affaire had, de moord op haar eigen man. Een van de kinderen, Harold (Hans Kesting), was echter niet zo diep in slaap als ze dachten en weet van de moord. Gaandeweg blijkt dat dit geheim al geruime tijd door de familiegelederen sippelt en dat het bij iedereen rotte plekken achterlaat. Lange rijen stoelen, versterkt door de spiegellende achterwand en de zwartgeklede figuren samen vormen een zwaarmoedig, afwachtend en koud beeld van een familie die leeft met de aanwezigheid van de dood. Dat laatste is gesymboliseerd door spookachtige afbeeldingen op glazen ramen aan weerszijden van het podium. Helaas zijn niet alle theatrale beelden zo passend. De draaiende spiegelwand, de geprojecteerde beelden en de stoom zijn onderdeel van doellose theatrale trucage die de aandacht niet richt op het verhaal. Het verhaal is redelijk te volgen en de thematiek van schuld die generaties doorwerkt, is interessant. Toch is

de veelheid aan personages en lange teksten een uitdaging voor de gemiddelde theaterbezoeker. Op veel momenten is er geen enkele spanningsboog totdat er opeens een mooi stukje theaterspel en -beeld opduikt. Zo is de vrolijke noot van Maria Kraakman als Ina een verademing en de verbeelding van de dood van de oudjes prachtig. Daartegenover staat de lompe, koude liefdesscène van de totaal naakte Lot (Aus Greidanus jr.) en Elly (Abke Haring) op hun huwelijksnacht. Dit had mooi kunnen zijn als het scherpe contrast met de rest van de voorstelling ook een verhalend doel had gehad.

Aan het einde word je getraakteerd op een heerlijk theatraal beeld in grijs-tinten als de acteurs worden bedolven onder een sneeuwbus van zilveren confetti. Je denkt dat dit het einde is, maar dan moet je je nog door een ellenlange monoloog worstelen, terwijl er dampen omhoog kolken. Dampen van hemel, van hel, van wat? Te weinig duiding maakt dit stuk tot een opeenstapeling van tekst. 'Afschuwelijk', hoorde ik iemand zelfs verzuchten. Er zijn inderdaad mooiere voorstellingen om je twee uur in te verliezen.

- + de dood wordt prachtig verbeeld
- te weinig duiding

De dingen die voorbijgaan

★★★★☆

T/M 22 DECEMBER IN
STADSSCHOUWBURG
AMSTERDAM.
MEER INFO:
WWW.TGA.NL